

גרנאדה ואפגניסתאן: מצא את ההבדל!

ההבדל בין השני

שיתוף פעולה מלא. כל אחד מהם זקוק לתרומת המאיימת של השני, כדי לרכוש שלישי ורביעי.

כדי להתגונן מפני המזימה האמפריאליסטית של ארצות הברית, נאלצת ברית המועצות להקיף את עצמה בשרשרת של מדינות מאשועברות, המגינות על גבולה. הפלישה לאפגניסתאן תורצה בתירוץ זה. ההחלטה הנחושה להחזיק בפולין ככל מחיר מתבססת גם היא על אמתלה זו.

ארצות הברית, לעומת זאת, עומדת על נפשה, מול המזימה הקומוניסטית השטנית לחתור תחת אשיות העולם החופשי. לשם כך עליה לקיים ריקטטורות נתעבות בצילה ובאלסלווארו, לפעול נגד שאיפת החופש של כל עמי אמריקה הלאטינית, לחתור תחת המישטרים הקיימים בקובה ובניקאראגואה, ועכשיו להשתלט על אי קטנטן של 100 אלף תושבים.

הסובייטים חוקקו את "דוקטרינת ברז'נייב" — המקנה להם את הזכות להתערב בכוח הנשק בענייניה הפנימיים של כל מדינה קומוניסטית אחרת ולמנוע בה רפורמה ליברלית.

האמריקאים חוקקו זמן רב לפני כן את "דוקטרינת מונרו", המקנה להם את הזכות למנוע בכוח הנשק חדירת מעצמה זרה לכל ארץ שהיא ביבשת הכפולה הענקית, מדרום צילה ועד צפון קנדה.

כמו שני חוליגנים שיכורים, משתרי ללים שני הבריונים האלה על סני כל בדוריה ארץ, ובעודם מתקוטטים זה עם זה הם יורים בעוברי אורח, הוסכים את השולחנות בכל ארץ, הורגים בהיסח הדעת על ימין ועל שמאל ותובעים מכל האנשים להיכנע לאחד משניהם.

הם פועלים על פי שתי מהדורות של תסריט אחד. במהדורה האמריקאית, זהו מערבון שבו הכרש הטוב הוא השריף האמריקאי, והברש הרע הוא האקרוחן הסובייטי. המהדורה הרוסית היא סובייטון, שבו הקומוניסט הוא האיש הטוב, הגואל והמשחרר, ואילו האמריקאי הוא הפראוטי האנטיסוציאלי, שיש להסלו.

בשני התסריטים סובלים, בעיקר, האנשים הקטנים שמסביב. הם נהרגים, הם נרמסים, הם מנוצלים, הם חיים בעוני ובבערות תחת המגף של בריון א' או בריון ב'.

למען הצדק וההגינות יש לציין כי הבריונים הגדולים אינם שונים מן הבריונים הקטנים. אלא בכוחם וביכולתם. כל מדינה בעולם, שיש בידה קמצוץ של כוח, מתנהגת בדיוק באותה הצורה.

גם מדינתנו, כמו בן, יש מימון מזור — אך לא מפתיע — בין הפלישה הישראלית ללבנון והפלישה האמריקאית לגרנאדה.

ממשלת ישראל ריכזה כוח כביר (גם כמושגים בינלאומיים) כדי לפלוש לארץ שכנה קטנה וחסרת ישע. ממשלת ארצות הברית ריכזה כוח כביר (יחסית) כדי לפלוש לאי זעיר. בשני המקרים יחסי הכוחות הם גרוטסקיים.

ממשלת ישראל יצאה להציל את העם הלבנוני מידי "המחבלים" הרעים. ממשלת ארצות הברית יצאה להציל את גרנאדה המיסכנה מידי הקומוניסטים הרשעים.

בשני המקרים השתנו האמתלות מדי יום, ובמעט מדי שעה. ממשלת ישראל יצאה תחילה להבטיח את "שלום הגליל". אחר כך הודיעה שהיא באה "לחסל את תשתית המחבלים" — שנמצאת, במיקרה, בעירייה של לבנון. אחר כך נזכרה שהיא רוצה גם לגרש את הסורים מלבנון. לבסוף החליטה שהמטרה האמיתית היא לכונן "סדר חדש" בארץ הארזים.

ממשלת ארצות הברית התחילה באמתלה המגוחכת שהיא באה להציל כמה מאות (המשך בעמוד 12)

המישטרים הקיימים בשתי מעצמות העל שתייהן מתנהגות ביחסיהן החוץ שהן בדיוק באותה הצורה.

אמריקה הדמוקרטית, המתוקנת, ההומאניסטית, הליברלית, מתנהגת בדיוק כמו ברית המועצות הריקטטורית, הטוטאליטרית, הקולקטיביסטית.

הפלישה האמריקאית לאי גרנאדה אינה אלא הוכחה קטנה אחת נוספת למצב שכבר מזמן אינו זקוק לכל הוכחה.

אין שמץ של הבדל בין הפלישה האמריקאית לגרנאדה ובין הפלישה הסובייטית לאפגניסתאן.

אין שמץ של הבדל בין נסיונותיה של ארצות הברית להפיל את המישטר המתקדם, שקם בעיקבות המהפכה בניקאראגואה, ובין

מקבלים עליהם כללים ברורים של התנהגות חברתית.

בינתיים התפתח המין האנושי במיקצת. קמו מדינות חוק. במדינות המתוקנות התגשמה דרישת הנביא אליהו: "דירשו מישפט, אשרו חמוץ, שיפטו יתום, ריבו אלמנה." עשירים ועניים, חוקים וחלשים אמורים להיות שווים לפני החוק. בית המישפט והמישטרה רואגים להגשים עיקרון זה. כל אדם מכוגר משתתף

(ציור של גורג קוצאר. בניירורק טיימס)

בעיצוב פני השילטון ובכחירת מנהליו, בלי הבדל של מין, דת וגזע.

אולם הגשמות כל העקרונות הנעלים האלה נעצרת על הגבול.

מה שנכון בתוך המדינה פנימה, אינו נכון במרחק של צעד אחד מעבר לגבול. מדינה למדינה — זאבה.

מחוז לגבול מותר לדרוס, לרכא, לנצל, להרעין יתומים ואלמנות, וחוק מכמה אנשי מוסר ויפנינפט, זה מקובל על הרוב הגדול של האזרחים בכל אחת מן המדינות הדמוקרטיות. זהו המצב בעולמנו. הוא תואם, כנראה, את ההתפתחות הנפשית והמוסרית של המין האנושי ברור הזה.

והי הסיבה לתופעה, המרהימה בכל פעם מחדש את האנשים התמימים: למרות ההבדל העצום שבין

אב ז'בוטינסקי הישווה פעם את כריטיניה לגיבורו של הסיפור המפורסם על פיצול האישיות, ד"ר גייקל ומיסטר הייד.

ז'בוטינסקי, שהיה אנגלופיל מושבע, שאל את עצמו: איך זה מתנהג הבריטי במולדתו כג'נטלמן מושלם, שחרחרות ורודף צדק, בעוד שבמושבותיו הוא מתנהג כמרכא ברוטלי, הרומס את זכויות האדם?

עד כמה שאני זוכר, לא השיב ז'בוטינסקי על שאלתו. הדבר נשאר בעיניו כתעלומה.

תעלומה דומה קיימת עכשיו לגבי ארצות הברית.

ארצות הברית היא מדינה דמוקרטית. יש בה חוקה, המבטיחה את זכויות האדם של תושביה, ובניגוד לחוקות רבות אחרות בעולם, לזאת יש שיניים. היא מתגשמת בפועל, בחיי המדינה ובחיי יום יום.

יש פגמים רבים בדמוקרטיה האמריקאית, אך הוא הדין גם בדמוקרטיות אחרות, כגון הדמוקרטיה הבריטית והישראלית (ליהודים כלבר).

כל דמוקרט אמיתי בעולם רוחש כבוד לאכות המישטר האמריקאי, אנשים כמו תומאס ג'פרסון ואברהם לינקולן. המשמעות של מעשיהם ודבריהם חורגת בהרבה מעבר לגבולות ארצות הברית.

מבחינה זו, כל דמוקרט בעולם הוא בעל זיקה כלשהי למישטר של ארצות הברית. זהו הדגם שאפשר לחקותו, הדגמה שאפשר ללמוד ממנה.

מוקרטיה סירושדה, בין השאר, כיבוד זכויות האדם. כיבוד זכותו של הוולת לדיעה אחרת. כיבוד זכותו של מיעוט להטיף להשקפת שאינן מקובלות על הרוב, ואף השנואות עליו.

מבאן ההנחה שמדינה דמוקרטית תנהג גם ביחסי החוץ שלה בצורה אחרת מאשר מדינה שבה שולט מישטר של דיכוי.

מדינה המכבדת את זכויות האדם של אזרחיה, המכירה בשילטון המישפט ובשוויון בין חוק וחלש מול פני החוק — מדינה כזאת, אפשר היה להניח, תפעל על פי עקרונות אלה גם ביחסיה עם עמים אחרים.

היא תכבד — כך אפשר היה להניח — את זכויות האדם של בני עמים אחרים. את זכותם לקבוע בעצמם את צורת המישטר בארצם ולבחור במנהיגיהם. היא תפעל בהתאם לחוק הבינלאומי ולמוסר האנושי. היא לא תפעיל כוח בלתי חוקי נגד חלש, לא תרכא את הסררהמגן, לא תחליף את כוח המישפט במישפט הכוח.

זוהי ההנחה. להנחה זו אין על מה לסמוך.

אין היא אלא אשלייה מסוכנת. נכון ההיפך הגמור.

אין שמץ של אמת בהנחה כי המתוקנות שבמדינות העולם תנהג ביחסיהן החוץ שלה אחרת מאשר האכזרית שבמדינות הדיכוי הדורסניות.

יתכן שזה ישתנה בעוד דור או בעוד מאה דורות. יתכן שבאחד הימים תקום ממשלת העולם, ולצידה בית מישפט עולמי ומישטרה עולמית.

יתכן, כיום זהו חזון לימים אחרים. פעם אמרו: "אדם לאדם ואב". כל אדם לעצמו. כל אדם מוכן לתקוף את זולתו ולקרוע אותו לגזרים.

והאימרה עצמה מבוססת על טעות אתולוגית. הזאבים תקפים את טרפם וקורעים אותו לגזרים. אך כינם לבין עצמם הם מקיימים מישטרי חוק מושלם. אין הם הורגים איש את רעהו, הם מקיימים בנייהם יחסים של רעות ואחוה, והכל